

YAŞAMA HAKKI

Zenginlik ne kadar güzeldi. İstedığının en iyisini alabilmek istediğini yiyebilmek ve istediğini giyebilmek. En güzel evlerde villalarda şatolarda oturabilmek En lüks arabalara binebilmek. Evde hizmetçilerin olması, kapıda ve emrinde askerlerin veya korumalarının olması. Bir tehlike anında senin önüne atılıp seni kurtarmaları. Bir el şıklatma, bir seslenme ile onlarca kişinin önünde el pençe durması. Gelenlerin bir hata yaparız diye elinin ayağının titremesi... Buyur kral hazretleri demesi, kralımız çok yaşa diye bağırması. Hastalandığında dünyanın en iyi doktorlarının senin ayağına, sarayına koşarak gelip de:

-Buyrun padişahımız, emrinizdeyiz, Allah size uzun ömür versin, demesi. Nazik bir şekilde rica ederek, adeta kelimeleri seçerek kullanması, incelikten kırılması. Sizi muayene etmesi ve iyileştirmesi. Ne gerekiyorsa anında yapması...

Zenginlik iyiydi ama, zengin olduğun halde tomarla paran olduğu halde, sandıklar dolusu altının olduğu halde bazı şeylere gücünün yetmemesi bir o kadar kötüydü ve tahammül edilemez bir şeydi. Mesela parayla sağlık sıhhat alamamak, bir saat bile fazladan ömür alamamak ne kadar acı ve sinir bozucu bir şeydi. Ha bir de kral ile kraliçenin çocukları olmuyordu. Eğer ki parayla her şey yapılabilseydi bir çocuklarının olması için bunca malı mülkü hiç tereddüt etmeden harcamaya kesinlikle çekinmezdi. Aklındaki tek şey bunca malı mülkü, serveti, hanları, sarayları kim için kazanmıştı ve kime bırakıp gidecekti! Gerçi hiç gitmeye niyeti yoktu. "Gitme" düşüncesini aklına getirmeye bile hiç niyeti yoktu...

Ama çevresinde her gün birkaç kişinin ölmesi üstelik birazını da kendisinin acımadan öldürmesi, ölüm fikrini ve bu kaçınılmaz sonu ister istemez hatırlamasına sebep oluyordu. Bu fikir aklına gelince de unutmak için kendisini içkiye vuruyordu. Sık sık içtiğine bakılırsa aslında ölüm fikrini kafasından atamıyordu...

-Kralımız, kralımız! Yine bir kötü haber. Sakat bir çocuk daha doğdu. Ne yapalım buyurursunuz?

-Seni gidi şom ağızlı baykuş. Öldürülsün tabii ki, hemen öldürün. Neden her seferinde çocukların doğduğunu bana haber veriyorsunuz? Hadi bunu haber veriyorsunuz ve çocuğumun olmadığını bana hatırlatıyorsunuz diyelim, sakat bir çocuk doğunca neden gelip de müjde verir gibi açıklıyorsunuz. Size bir kere daha söylüyorum:

-Doğan çocuk eğer sakatsa, büyüyünce iş göremeyecekse, üretime katılamayacak ve sürekli tüketecekse hemen öldürüle! Kralına, ülkesine faydası dokunmayacaksa hizmet üretemeyecekse derhal gebertile! Onarı öldürmeyelim de biz onlara mı hizmet edelim? Sağlam insanlar işi gücü üretimi, ülkeye ve krala hizmeti bıraksın da kendi kendine bile yetemeyen onca sakata mı hizmet etsin! Sağlamların ve ülkenin alın terini onlara mı yedirelim? Hepimiz fakirleşelim mi? Aç mı kalalım? Siz bir engellinin ülkeye kaç paraya mal olduğunu biliyor musunuz? Diye bağırıyordu bir kere daha ...

Kral gerçekten kızmış ve köpürmüştü adeta. Gelen görevli apar topar çıktı huzurdan. Çıkarken de:

-Hem beni bu iş için görevlendiriyorlar ve maaş ödüyorlar, hem de haber verince kızıyorlar anlamıyorum diye geçirdi içinden. İyi ki de içinden geçirmişti bunu. Çünkü açıktan söylese, mırıldansa ya da fısıldasa kafası gidebilirdi...

Bu haber kral için elbette ki kötü bir haberdirdi. Çünkü güçlü ve kuvvetli bir halkının olmasını istiyordu. Tuttuğunu koparan, taşı sıkça suyunu çıkaran insanlar istiyordu. Özürlü ve sakat diye tabir ettiği kişiler bunu yapabilir miydi? Kısacası kusursuz insanlar istiyordu. Elinden gelse askerlerinin boylarını ve kilolarını bile kendisi ayarlayacaktı. Ama bu imkansız bir şeydi...

Bunun imkansız oluşunu, daha doğrusu bir şeyin imkansız oluşunu da hazmedemiyordu. İmkansız kelimesi ne zaman aklına gelse sinirleniyor içi içini yiyordu. Yine aklına imkansız olan şeylerin en acısı, yani çocuklarının olmayışı geldi. Yıllardır en iy doktorları çağırmasına rağmen, ne eşinde ve ne de kendisinde görülen, bilinen bir kusur olmamasına rağmen bir çocukları olmamıştı. Çocuklarının olmayışı belki Allah'ın bir cezalandırması, belki de öldürdüğü onca masumun bedduasındandı. Ama kral bunları düşünemiyordu...

Birden eşi koşarak girdi içeri. Kraliçeyi yıllardır böyle neşeli ve heyecanlı görmemişti. Müjde müjde diye bağıyordu hanımı. Kralı çektir bir köşeye ve:

-Galiba hamileyim deyiverdi!

-Allaah! Yaşasın! Diye bağırdı kral, çocuklar gibi. Sonra “Allah” diye bağırdığı için olsa gerek, bir an durakladı. Etrafına bakındı acaba kimse duydu mu diye. Çünkü herkes onun Tanrı’ya inanmadığını, inansa bile böyle işlere karışmayacağını düşünüyordu. İnansa zaten halkına zulmeder miydi? Özürlü doğdu diye küçücük çocukların yaşama hakkını elinden almaya cesaret edebilir miydi? Allah’ın verdiği canı almaya kalkışır mıydı?

-Şükür ki kimse duymadı dedi. Sonra bir kerede “şükür” dediği için durakladı. Ne oluyor bana Allah’ım! Deyiverdi. Bu son cümleyi ise nasıl söylediğine hayret ederek gülümsedi ve şaşırıldı. Kraliçe, kralın gülümsediğini de görmüştü ya artık gam yemezdi. Çünkü, iyilikten maraz doğar, güler yüz gevşeklik oluşturur, diyen krala bir şeyler olmuştu sanki... Bu gün konuştuğu her kelam, yaptığı her hareket kendi düşüncesini ve fikrini yalanlıyordu. Ama şurası da muhakkaktı ki bu bile bir ilerleme ve değişim sayılabilirdi...

9 ay ne kadar da uzun bir süreymiş meğer. İkisi de hatta üçü de inanılmaz bir heyecanla beklediler. Kız mı erkek mi öğrenememişlerdi. Defalarca ultrasona girmelerine rağmen çocuk ayağının birisini görmek istedikleri yerin üzerine kapatmış, cinsiyetini göstermemişti. Belki de bunu önemli mi sanki yıllarca beklemişsiniz, kız olsam ne olur, erkek olsam ne olur demek istediği için yapmıştı.

Nihayet doğum günü gelmişti. Doktorlar günlerdir zaten hazırda bekliyorlardı. Hepsini tatlı bir telaş sarmıştı. Acı yüzü görmemiş, başı ağrısa derhal en iyi hekimleri ayağına getirtmiş kraliçe, şimdi dayanılmaz doğum sancıları ile bağırmaya başlamıştı. Hemen odaya hekimler koştu gerekli hazırlıkları titizlikle tamamlayıp doğum yaptırmaya giriştiler. Bir süre sonra içeride sesler kesildi. Nefesler tutuldu ne oldu acaba diye düşünürken kral ve yanındakiler, ağlayan bir çocuk sesi duyuldu. Kapı açıldı ve kraliçenin ve çocuğun iyi olduğu müjdelendi. Hem de çocuk erkekti. Kralın keyfine diyecek yoktu. Kırk gün kırk gece yapılan saray düğünleri gibi, şölenler ve ziyafetler düzenlenmesi için emir verdi kral hazretleri...

Her şey güzeldi, güzeldi ama ben bile söylemekten çekiniyorum ki doktorlar söylemeye hiç cesaret edemediler. Çünkü çocuğun bir ayağı sakattı. Maalesef bir ayağı hem kısa hem de eğiydi. Üstelik kalçası da çıkıktı. Belli ki ayağı içe kapandığı için cinsiyetini daha önce öğrenememişlerdi. Doktorların bu durumu söylemeye hiç niyetleri yoktu. Halk bir ziyafet görsün diye mi, yoksa başlarına geleceklerden korktukları için mi bilinmez bu durumu mecburen gizleyeceklerdi. Ta ki çocuk 2-3 yaşına gelince ya da onlar durumu kendisi fark edince, doğduğunda sağlamdı, bakım sırasında bir hata yapılmış olsa gerek diyeceklerdi. Belki de kral çocuğun tatlı ve sevimliliği ortaya çıkınca öldürmez başka bir çare bulmayı denerdi. Belki de, belki de ... bunu düşünmek bile istemiyorum...

Ama gerçekler sonsuza kadar saklanamazdı. Kral çıplak diyen çocuk hesabı doktorun birisi bu acı gerçeği krala bütün cesaretini toplayarak söyleyiverdi. Kral yıkılmıştı. Daha doğrusu uzun süre donakaldı. Kendine geldiğindeki ilk cümlesi, derhal onu öld dedi ve gerisini söyleyemedi. Yıllardır bir çocuk bekliyorlardı ve nihayet o çocuğa kavuşmuşlardı. Şimdi bir ayağı normal değil diye günahsız bir çocuğu nasıl katledecekti. Katlettiği onca çocuk geldi aklıma. Ama bu çocuk farklıydı çünkü kendisinin. Kendisinin olunca sanki ne değişiyorsa. Senin ki can da başkasının ki patlıcan mı? Peki, çocuğunu öldürmekten vazgeçse bu durumu halka nasıl izah edecekti. Kraldı ama sonuçta o da babaydı. Kıyamadı, kıyamazdı. Aman sende dedi. Kral bu kanunun dışındadır diye bir hüküm eklerim olur biter.

Halk da bu durumu öğrenmişti ve çatlak sesler çıkmaya başlamıştı. Bir gün canı pahasına gizlice ve tek başına doğum yapan, ve engelli çocuğunu 5 yaşına kadar gizlice büyüten bir anneyi yakaladı kralın askerleri... Tutup saraya getirdiler. Kral bunu görünce keşke getirmeselerdi dedi içinden. Çünkü o çocuğun da bir ayağı sakattı ve eski kanunlara yani hala yürürlükte olan kanunlara göre öldürülmesi gerekiyordu. Hatta annesine de sakladığı ve 5 yıl gizlediği için ağır cezalar verilecekti. Çünkü kralın kanunlarına göre anne, o sakat çocuğa bakmak için devletine gereği gibi hizmet edememiş ve üretime gerçek manada katılamamıştı.

Çocuğun saraya getirildiğini gören halk, aynı zamanda kralın da çocuğunun engelli olduğunu bilen halk, acaba neler olacak diye merakından sarayın bahçesinde toplanmıştı. Hatta gizli gizli kralın ve kanunlarının aleyhinde olan birkaç gencin de artık sabrı taşmış ve onlar da oraya gelmişlerdi. Giyotin hazırlanıyordu, hazırlanıyordu ama bu seferki infaz diğerlerinden biraz farklıydı. Aksilikler üst üste gelmişti. Zavallı çocuğu getirdiler ve giyotine yerleştirdiler. Cellat tam ipi kesecekken bir gencin:

Durun! Yoksa ben de kralın çocuğunu öldürürüm! Nidası duyuldu. Herkes o tarafa baktığında gencin kucağında kralın çocuğunu, ve boğazına dayalı kılıcını gördüler. Ortalıktaki kargaşadan yararlanan genç kralın çocuğunu çalivermişti. İdam edilecek çocuğun anne si de haykırırcasına söze karıştı. Size ne benim çocuğumun engelli oluşundan. Ben 5 yıldır bakıyorum ona bir 50 yıl daha bakmaya gönüllüyüm. Size düşen engellileri öldürmek değil onlara yardımcı olmak ve onları yaşatmak olmalıydı. Maddi manevi hiçbir destek vermemişken bir öldürmeye gücünüz yetti! Kolayına kaçtınız işin. Hep maddi boyutunu düşündünüz olayın. Kendi çocuğunu neden öldürmüyorsun ha! Kanunların ve yasaların kişiye göre değiştiği nerede görülmüş! Merhamet duygusu hiç mi yok yüreğinizde! Yoksa sadece kendi çocuğunuza mı uyguluyorsunuz bunu! Bir tekerlekli sandalyenin, bir protez kolun ne zararı olur koskoca devlete. Bize acımayın! Edecekseniz yardım edin, etmeyecekseniz biz kendi işimizi kendimiz de hallederiz diye sözlerini ağlayarak bitirdi anne. Bu bir kadının ve bir annenin feryadıydı... Herkes şaşırды bu karşı çıkmalara ve isyana. Halk, doğru söylüyorlar demeye başladı. İsyancı genç tekrar başladı söze:

-Bundan sonra artık engellilere suçlu gözıyla bakılmasın. Öldürmeye son verilsin! Onlara yardımcı olunsun! Halka doğru dönüp:

-Haklı değil miyim? Diye bağırды.

-Evet! Diye karşılık verdi tüm halk. Yeter artık bu zulüm!

Tekrar sözlerine devam etti genç isyancı. Öldürme kaldırılınsın. Onlara her türlü yardım yapılsın ve destek olunsun! Yoksa biz de iş bırakır çalışmayız! En çok bu son söz etkilemişti kralı. Çünkü bu eylem kendisinin ve ülkenin sonu olurdu. Ayrıca kral zaten **kendi çocuğunu öldürmemenin** bir yolunu arıyordu. Halkına yüksek bir sesle seslendi:

-Tamam tüm şartları kabul ediyorum. Bundan sonra göreceksiniz ki yaptığım bütün hataları affettirecek işler yapacağım, diye söz verdi. Halk bu hızlı değişime çok şaşırды. Ama onun asıl amacı kendi oğlunu kurtarmak mıydı? Yoksa krallığının elden gitmesi miydi? Veya da gerçekten kral değişiyor muydu ? Orasını da Allah bilir.

O zamana kadar hiç engelli olmadığı için! Engellilerin sorunları da bilinmiyordu. Bu sorunları en iyi çekenler bilir elbette. Ama yine de uzun düşünme ve uğraşlar sonucu kralın fermanı ile şu maddeler ilan edilip yasalaştı:

- 1-Ulaşım, fiziksel çevre ve konut sorunları giderilecek.(Yollar, kaldırımlar, kamu binaları, parklar ve bahçeler, okullar, içinde yaşanan konutlar, ulaşım araçları)
- 2-Engellilerin araç-gereç gereksinimini devlet ücretsiz karşılayacak.
- 3-Engellilerin rehabilitasyon hizmetlerini devlet ücretsiz yürütecek.
- 4-Engellilere bakacak kişiler maaş bağlanacak.
- 5-Engellilere her türlü pozitif ayrımcılık yapılacak.
- 6- Engellilerin topluma katılımı sağlanacak, toplumla bütünleşmelerine imkan verilmesi için tesisler yapılacak.
- 7-Tedavi ve bakımlarını devlet üstlenecek.
- 8-Uygun istihdam ve iş imkanları sağlanacak
- 9-Engellilere eğitim olanağı sağlanacak, bunun için gerekli düzenlemeler yapılacak.
- 10-Engellilere, sakat, özürü diyenler ve kötü davrananlar cezalandırılacak....

Halk hep bir ağızdan bağırdaya başladı:

Onlar erdi muradına, kralımız sen çok yaşa. Onlar erdi muradına, kralımız sen çok yaşa. Onlar erdi muradına, kralımız sen çok yaşa...

Mustafa AKKUŐ

1974 İskilip doğumluydu. 1980 de ilköğretime köyde başladım. 1985 yılında başladığım ortaokulu ve arkasından liseyi İskilip'te bitirdim. 1993 yılında Gazi Üniversitesi Kırşehir Eğitim Fakültesi'ne başladım. 1997 yılında okulu bitirip sınıf öğretmeni olarak göreve başladım. Giresun Batman illerinde görev yaptım.Şimdi ise halen Çorum merkezde sınıf öğretmeni olarak görev yapmaktayım. Hikaye şiir yazma merakımdan dolayı bu yarışmaya katıldım.

Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve <http://engelliler.gen.tr> sitesine aittir. İzinsiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayınlar hakkında yasal işlem yapılacaktır.